

Ordføreren (Holstein): Efter at Regjeringen har besluttet at blive ved Magten og at føre Forhandlingerne videre med samme Udsetelse til Held og Uheld, som den i den forbigangne Tid har vist sig at være i Stand til at bringe til Veie, vil det vistnok ikke være nogen Overraskelse, hvis vi i Aar ikke naae til noget som helst Resultat. Imidlertid er det ikke fra vor Side, det vil sige fra Hvertallets Side — ja, jeg tør nok sige fra Folkethingets Side, thi det er jo i Virkeligheden det Samme — at Vanskeligheder foreligger i saa Henseende. Derfor er det imidlertid ikke givet, at den Forhandling, der nu fortsættes i Dag, virkelig vil ende med nogen Finantslov. Dertil hører med Nødvendighed tillige, at der bliver Enighed, og efter de Fordringer, den høie Regjering har stillet i Landstinget, hører der Tid dertil, hvad man saa end beslutter sig til her, og hvilket Standpunkt, man end vil indtage; selv med den allerførste Villighed fra denne Side til at komme til Forstaaelse — naturligvis en forsvarlig Forstaaelse — hører der Tid til. Thi hvad er det, der forlanges fra Regjeringens og det andet Things Side? Det er, at dette Thing skal fravige den Opfattelse, som det i Kraft af en 4 Maaneders Undersøgelse af de finansielle Forhold har erklæret for finansielt og saglig begrundet. Det, der ønskes, er ikke noget Kompromis mellem politisk modstaaende Anstuelser, det er en Overenskomst paa et andet rent sagligt og finansielt Grundlag. Det siges os, at vor Behandling ikke har ført til saglig forstandige Resultater; man undertjender vor saglige og finansielle Stilling i denne Sag og forlanger den forandret, og deri er der aldeles ingen Mening, medmindre det er Tanken, at man vil have, at hele Finantsloven eller i hvert Fald hele den store Mængde af Endringsforslag, som den høie Regjering har faaet vedtaget i det andet Thing, skal gøres til Gjenstand for en ny saglig Drøftelse. Det er aabenbart, at dertil hører der Tid, og jeg ser ikke, hvorledes det skal være muligt at skaffe den hertil fornødne Tid til Veie i de saa Dage, som Regjeringens Politikk har levet til Forhandling paa Rigsdagen. Og hertil hører desuden Villighed, men efter den Holdning, som Regjeringen i det andet Thing har indtaget og efter den Tilslutning, den høie Regjering har faaet fra det andet Thing, er der vistnok ikke Noget, der kan gøre sig nogen Illusion om, at der skulde være Villighed til Forstaaelse fra den Side; en saadan Villighed kan jeg i det Mindste ikke se. Det er jo blevet paastaet, at man fra den

anden Side havde gjort Afslag med Halvdelen og lignende Ting, men disse Paastaaender i Virkeligheden som saa mange af de Paastaaender, der ere fremsatte i Aarets Løb, begrundede paa, at de, der have fremsat dem, have glemt eller manglet de Forudsætninger, der høre til at fælde en rigtig Dom om de finansielle Afstemninger her i Thinget og i det andet Thing. Vil man gaa ind paa hele den Betragtning, at det er Overstudet, der er det Afgjørende, saa vil det jo vise sig, allerede der, at den Paastand, at man fra den anden Side har forlangt det Halve eller har flaaet den halve Fordring af, er fuldstændig urigtig. Det Overstud, der var tilovers, efter at Finantsloven var gaaet herfra til det andet Thing, var noget over 9 Millioner, omtrent $9\frac{1}{2}$ Million; det Overstud, Regjeringen vilde faae ved de Forslag, den stillede i det andet Thing, var 2 Millioner, Differencen altsaa $7\frac{1}{2}$ Million. Af disse $7\frac{1}{2}$ Million fordres nu det andet Thing — eller Regjeringen og det andet Thing — i Dag $4\frac{3}{4}$ Million, og det er aabenbart en Del mere end Halvdelen. Indrømmelsen til Folkethinget er selv efter denne Betragtning ikke det Halve af $7\frac{1}{2}$ Million, men kun $2\frac{3}{4}$ Million. Det er den Indrømmelse, der gennem det andet Things Forhandling gøres dette Thing. Af disse $2\frac{3}{4}$ Millioner ere Halvdelen Indrømmelser paa Jernbanebudgettet, paa § 27 og have ikke Stort at sige, Resten derimod, altsaa noget over $1\frac{1}{2}$ Million, er Indrømmelser, der gøres paa §§ 11—26. Men hele denne Betragtning, bygget paa Overstudets Størrelse, har jo affurat lige saa lidt Vægt som den Betragtning, der bygges paa Nægtelsernes Størrelse. Jeg har allerede ved 3die Behandling af denne Sag gjort opmærksom paa, hvor lidt det betyder hvor stort Overstud eller hvor mange Nægtelser man har; Betydningen heraf afhænger ganske af det Beløb, der er forlangt, og hvis da Forlangenderne ikke vare et rent formelt taktisk Forlangende, saa blive Nægtelserne eller Overstudet større eller mindre derefter, men det har aldeles ingen Værdi til Bedømmelsen af Villigheden til virkelig at bringe et forstandigt og godt Resultat til Veie; det har en Betydning, som ganske afhænger af, hvor megen eller liden Vægt Bedkommende selv har laagt paa det taktiske Moment. Nei, vil man virkelig danne sig en bestemt Mening om den Smødekommunen, der er vist, maa man se paa de Fordringer, der stilles, affurat paa samme Maade, som man, naar man vil se paa, hvad der i dette Thing er budt fra først af maa se paa, hvad der er bevilget og ikke